

EMD-bulletin

– nytt fra menneskerettsdomstolen i Strasbourg

Nr. 11 År 2014 Dato 9.desember Utgiver Norsk senter for menneskerettigheter

Kategori 1-avgjørelser fra EMD: November

Article 3 – Prohibition of torture

No one shall be subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment.

TARAKHEL v. SWITZERLAND

Date: 04/11/2014 **Application no.:** 29217/12

Articles: 3; 35; 41

Conclusion: Remainder inadmissible; Violation of Article 3 - Prohibition of torture (Article 3 - Expulsion) (Conditional) (Italy); Non-pecuniary damage - finding of violation sufficient

The case concerned the refusal of the Swiss authorities to examine the asylum application of an Afghan couple and their six children and the decision to send them back to Italy.

The Court found in particular that, in view of the current situation regarding the reception system in Italy, and in the absence of detailed and reliable information concerning the specific facility of destination, the Swiss authorities did not possess sufficient assurances that, if returned to Italy, the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children.

The Court held, by a majority, that there would be a violation of Article 3 (prohibition of inhuman or degrading treatment) of the European Convention on Human Rights if the Swiss authorities were to send the applicants back to Italy under the Dublin Regulation without having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

JALOUD v. THE NETHERLANDS

Date: 20/11/2014 **Application no.:** 47708/08

Articles: 1; 2; 2-1; 2-2; 41

Conclusion: Violation of Article 2 - Right to life (Article 2-1 – Effective investigation)(Procedural aspect); Non-pecuniary damage - award

Norsk senter for menneskerettigheter

Redaktør **Anine Flaaten**

Redaksjonsassistent **Berit Bye Rinnan**

Kontakt & abonnement info@nchr.uio.no

The case concerned the investigation by the Netherlands authorities into the circumstances surrounding the death of an Iraqi civilian who died of gunshot wounds in Iraq in April 2004 in an incident involving Netherlands Royal Army personnel.

The Court established that the complaint about the investigation into the incident – which had occurred in an area under the command of an officer of the armed forces of the United Kingdom – fell within the jurisdiction of the Netherlands within the meaning of Article 1 of the Convention (contract parties' obligation to respect the rights guaranteed in the Convention). The Court noted in particular that the Netherlands had retained full command over its military personnel in Iraq.

The Court came to the conclusion that the investigation had been characterised by serious shortcomings, which had made it ineffective. In particular, records of key witness statements had not been submitted to the judicial authorities; no precautions against collusion had been taken before questioning the Netherlands Army officer who had fired at the car carrying the victim; and the autopsy of the victim's body had been inadequate.

Norsk sammendrag på [Lovdata.no](http://lovdata.no)

+ Nyttige lenker

- Hudoc: EMDs database over egne avgjørelser
- Lovdata: EMD-sammendrag på norsk
- Informasjon om klage til EMD
- Norsk senter for menneskerettigheters EMK-sider
- Norsk senter for menneskerettigheters bibliotek
- EMD-bulletins internettsider

Månedens utvalgte: Tarakhel v. Switzerland

Fakta:

Klagerne var åtte afghanske statsborgere (Golajan Tarakhel, hans kone og deres seks mindreårige barn) som bor i Sveits. Paret og deres fem eldste barn kom i land på den italienske kysten i juni 2011 og undergikk øyeblikkelig EURODACs identifikasjonsprosedyre etter å ha oppgitt falsk identitet. Samme dag ble de plassert på et mottak, der de forble til juli 2011. Da deres identitet var fastslått, ble familien overført til asylmottaket (CARA) i Bari. To dager etter ankomsten i Bari forlot klagerne asylmottaket uten tillatelse og reiste til Østerrike. Deres søknad om asyl i Østerrike ble avvist. Klagerne reiste senere til Sveits, hvor de i november 2011 fremmet en søknad om asyl. I januar 2012 besluttet det føderale migrasjonskontoret (FMO) i tråd med Dublin-forordningen som Sveits var bundet av på grunnlag av en samarbeidsavtale med EU, ikke å behandle asylsøknaden fordi Italia var ansvarlig for behandlingen. Det ble derfor utstedt en utvisningsordre til Italia. Klagerens anke over vedtaket ble avvist. Klagerne fremmet klage for Den europeiske menneskerettighetsdomstol og ba om en midlertidig forføyning for å suspendere håndhevelsen av deportasjonen til Italia.

Forespørselen ble innvilget i mai 2012, og sveitsiske myndigheter ble informert om at klagerne ikke skulle deporteres til Italia mens saken var til behandling hos Domstolen. Domstolens kammer avsto i 2013 jurisdiksjon til fordel for storkammeret.

Anførsler:

Klagerne anførte krenkelse av artikkel 3, under henvisning til at dersom de ble returnert til Italia uten individuelle garantier for sin ivaretagelse, ville de bli utsatt for umenneskelig og nedverdiggende behandling som følge av systematiske mangler ved asylmottakssystemet i Italia. Klagerne anførte også krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3, idet sveitsiske myndigheter ikke i tilstrekkelig grad hadde tatt deres personlige omstendigheter og situasjon som familie i betraktning ved prosedyren for returnering til Italia.

Staten imøtegikk klagerne's anførsler.

Domstolens vurderinger:

Domstolen anså det innledningsvis relevant å komme med visse bemerkninger om Sveits' ansvar etter artikkel 3, selv om dette ikke var bestridt i den foreliggende saken. Domstolen bemerket i denne sammenheng at konvensjonen ikke er til hinder for at stater overfører suverenitet til en internasjonal organisasjon for å samarbeide på visse aktivitetsområder. Staten vil imidlertid være fullt ut ansvarlig etter konvensjonen for alle handlinger som faller utenfor dens internasjonale forpliktelser, altså der staten har utøvet skjøn. Domstolen bemerket at Dublin-forordningen gjennom den såkalte «suverenitetsklausulen» åpner for at medlemsstater kan vurdere en asyløknad fra en tredjelandstatsborger selv om slik vurdering ikke er statens ansvar etter forordningen. Sveitsiske myndigheter kunne derfor etter Dublin-forordningen ha avstått fra å returnere klagerne til Italia dersom de anså at mottakerlandet ikke oppfylte sine forpliktelser etter forordningen. Avgjørelsen om å returnere klagerne falt følgelig ikke strengt tatt innenfor Sveits' internasjonale forpliktelser. Sveits måtte derfor anses å være ansvarlig etter artikkel 3 i den foreliggende saken.

I behandlingen av artikkel 3 minnet Domstolen først om at utvisning av en asyløker kan komme i konflikt med artikkel 3 der det er «betydelig grunnlag» for å tro at det er en «reell risiko» for at vedkommende blir utsatt for tortur eller umenneskelig eller nedverdiggende behandling i mottakerlandet. Domstolen viste til sine uttalelser i *M.S.S. v. Belgium and Greece* (sak no. 30696/09), der det ble lagt vekt på asyløkeres særlige sårbarhet. Hva gjelder mindreårige, bemerket Domstolen at den i tidligere saker har fastslått at de mindreåriges ekstreme sårbarhet er den avgjørende faktoren og må ha forrang fremfor vurderinger som relaterer seg til statusen som ulovlig innvanderer.

I den foreliggende saken måtte Domstolen vurdere hvorvidt det forelå et betydelig grunnlag for å tro at klagerne ville risikere behandling i strid med artikkel 3 dersom de ble returnert til Italia. Domstolen vurderte først den overordnede situasjonen hva gjaldt asylmottaksordningen for asyløkere i Italia og tok i denne sammenheng blant annet i betraktning kapasiteten ved mottaksanlegget. Uten å gå nærmere inn på uenigheten om metodene som var brukt for å beregne antall asyløkere i Italia uten et sted å bo, anså Domstolen det tilstrekkelig å bemerke det påfallende avviket mellom antall asyløknader i 2013 (14 184 i juni) og antall plasser på mottakene (9 630) der myndighetene opplyste at søkerne ville bli innlosjert. Domstolen tok deretter i betraktning forholdene ved de disponible

mottakene og bemerket i denne sammenheng at UNHCR hadde beskrevet en rekke problemer i sine anbefalinger for 2013. UNHCR hadde imidlertid ikke rapportert om situasjoner med utbredt vold eller helsefarlige forhold, og italienske myndigheters arbeid for å forbedre mottaksforholdene var understreket i anbefalingen. I lys av det foregående fant Domstolen at situasjonen i Italia ikke kunne sammenliknes med den i Hellas på tidspunktet for avgjørelsen i *M.S.S.* Strukturen og den overordnede situasjonen ved mottaksordningen kunne ikke alene være nok til å stenge for all utsendelse av asylsøkere til Italia. Datamaterialet reiste likevel alvorlige tvil om systemets nåværende kapasitet. Muligheten for at et betydelig antall asylsøkere kunne bli overlatt uten bosted eller bli innlosjert ved overfylte mottak uten noe privatliv eller under helsefarlige eller voldelige forhold, kunne derfor ikke avvises som ubegrunnet.

Domstolen vurderte deretter klagerens individuelle situasjon. Domstolen bemerket at i motsetning til situasjonen i *M.S.S.*, ble klagerne i den foreliggende saken øyeblikkelig tatt hånd om av italienske myndigheter etter sin ankomst. Tatt i betraktning den aktuelle situasjonen hva gjaldt mottakssystemet i Italia, måtte det imidlertid tilfalle sveitsiske myndigheter å få forsikringer fra Italia om at klagerne ville få plass på et mottak og om at forholdene ville være tilpasset barnas alder, samt at familien ville holdes samlet. Selv om familier med barn ifølge italienske myndigheter var garantert blant annet bosted, mat, helsehjelp og italiensktimer, bemerket Domstolen at myndighetene ikke hadde gitt nærmere detaljer om akkurat hvordan klagerne ville bli tatt hånd om. I fravær av detaljert og pålitelig informasjon om det spesifikke mottaket, de fysiske mottaksforholdene og ivaretagelsen av familieenheten, anså Domstolen at sveitsiske myndigheter ikke hadde tilstrekkelige forsikringer om at klagerne ville bli tatt hånd om på en måte som var tilpasset barnas alder, dersom de ble returnert til Italia. Domstolen konkluderte etter dette med at det ville foreligge en krenkelse av artikkel 3 dersom klagerne skulle bli returnert til Italia uten at sveitsiske myndigheter først hadde mottatt individuelle garantier fra italienske myndigheter om at klagerne ville bli tatt hånd om på en måte som var tilpasset barnas alder og at familien ville bli holdt sammen.

Hva gjaldt artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3, fant Domstolen at klagerne hadde hatt tilgjengelig et effektivt rettsmiddel for klagen etter artikkel 3. Denne delen av klagen måtte derfor avvises som åpenbart grunnløs.

*

*

*

Har du
kommentarer
eller spørsmål?
Send mail til:
info@nchr.uio.no